

komme i Besiddelse af Broerne eller samtidig med vore Soldater at trænge over paa Als, hvilket Haab var saa stærkt, at flere af de tybste Blade alt berettede, at Preusserne stode paa denne Ø. Det Tab, vi have lidt, er desto værre meget betydeligt og kan neppe anslaaes til mindre end til 5000 Mand Faldne, Soarede og Fangne, og blandt disse befunde sig flere af Armeens mest udmærkede Officerer; saadanne Mænd som General du Plat og den Overstcommanderendes Sønchef, Major Rosen, til hvem saa store Forventninger knyttede sig og som havde begivet sig ud i første Linie for personlig at lede Forsvaret, lade sig kun vanskeligt erstatte. Vi have ogsaa mistet en Mængde Kanoner, og et Par Feltbatterier tilligemed et Spingobatteri faldt ligeledes i Fjendens Hænder. Ifølge en officiel Bekjendtgørelse udgjorde den preussiske Armees Tab ved Stormen paa Dybbølstadterne 2 Generaler, 60 Officerer og 600 Mand Faldne og Saarede, men man veed jo, at Preusserne altid angive deres Tab mindre, end det i Virkeligheden er, og den Omstændighed, at de ikke have benyttet deres Seir til idetmindste at forsøge en Overgang til Als, synes at vidne om, at de have lidt langt mere, end de ville være bekjendt.

„L'Indépendance Belge“, der, som bekjendt, ingensinde hører til de os mest gunstigsindende Blade, siger i sin Beretning om den foresaldne Begivenhed: Det blodige Slueespil, som i to Maanedes optog Verdens hele Opmærksomhed, er endt paa den længe forudsæete, høit sørgelige Maade; Standserne ved Dybbøl ere erobrede igaar efter en haardnakket Kamp, der begyndte klokken ti om Morgenen. De Danske forsvarede sig med deres sædvanlige Uforsædthed; hver Standse maatte tages med Storm, og Preussernes Tab navnlig ved den nederste Standse, der dannede Nøglen til Stillingen, maa have været meget betydeligt. Om Aftenen havde Preusserne erobret hele Terrainet lige ned til Strædet ved Als; Brohovedet var i deres Besiddelse, men Broen, der førte til Sønderborg, var afstødt. Saade denne Omstændighed og det energiske Forsvar maa det tilskrives, at et Par tusind Danske ikke kunde udføre deres Tilbagetog og toges tilfange. Men Dybbøls Forsvar vil til alle Tider være en af de hæderfuldeste Sider i Historien om Danmarks militære Bedrifter; det godtgjør, hvad en lille Nation formaaer selv mod de største Magters overvældende Stridsstyrke, naar den besjæles af Fædrelandskjærlighed og Mod, og naar den er sig bevidst, at den kæmper for en retfærdig Sag.“ Saaledes stildes Slaget ved Dybbøl i den mod os temmelig lunke belgiske Avis, der kun vil Fred til enhver Pris uden at betænke, at Belgien ogsaa engang kan blive udsat for en mægtig Naboes Overgreb, og at de mindre Stater derfor idetmindste moralsk bør understøtte hverandre. Det kan ikke feile, at de engelske og franske Hovedaviser, hvis Correspondenter have været Tjenvidner til Dybbøls Forsvar, ville fremskille den sidste Kamp paa Slesvigs Fjæld i det rette Lys for Verden, og vi have alt modtaget en Anerkjendelse fra en Side, hvorfra man mindst skulde vente det. Preusserkongen er nemlig bleven saa ellevild af Glæde over, at hans Arme har seet sig istand til efter en langvarig Beleiring at overvælde de 8000 Mand, der forsvarede vore Værker hinsides Alsund, at han har glemt, hvem der er denne Armees Overstcommanderende og med Fortliggaaelse af Feltmarskalk Wrangel næst efter Kæmpernes Herre talter sin herlige Arme under Prinds Friedrich Carls Befæls for den hæderfulde Seir, og Preussens Hovedstad bevæger os den Være at illustrere i Anledning af den saa vel udførte Bedrift.

— De fra Jylland i Løbet af denne Uge modtagne Efterretninger gik ud paa, at man svorede en Tilbagegang mod Syd langs hele den fjendtlige Linie. Den ministerielle „Nordb. allg. Zeit.“ paastaar derimod, at Preussen har besluttet fuldstændigt at occupere Jylland og at beleire Fredericia for saa hurtigt som muligt at tvinge denne Fæstning til at overgive sig. Men samtidig hermed røbe de tybste Blade en slet dulgt Frygt for, at Skerrik skal trække sig fuldstændigt ud af Legen og overlade til Preussen paa egen Haand at gaae paa Eventyr i Norden.

Hvor haarsonne Meddelelserne om Lord Clarendons Sendelse til Paris end hidtil have været, turde denne Frygt, ifølge de seneste Efterretninger, ingensinde være ugrundet. Man paastaar nemlig, at hans Mission har været saa heldig, at de Franskes Keiser paa Grund af den tilveiebragte gode Forslaaelse betragter Verdensfreden som sikret og derfor har foreslaaet sin Finanzminister at anvende de Millioner, som Frankrig har tilgode i Mexico og som nu flyde ind i Statskassen, til en Nedskættelse af Grundskatten. Man vil vide, at Frankrig har næret sig Englands Opsættelse af Sagen, og at Rusland og Sverrig, der ere dragne ind i de foreløbige Underhandlinger, ligeledes have sluttet sig til Englands Mening. Man troer endog, at Skerrik ingensinde skal være utilbøjelig til at forlade sin nærværende Forbunds-fælle for at stille sig paa Vestmagternes Side. Hvorledes den engelske Opsættelse er, indlader man rigtignok at angive, og i den Henseende veed man kun, at England fastholder Londontractaten, medens det derimod tidligere har gjort Overenskomstene af 1851—52 til Gjenstand for en for os høit ugunstig Fortolkning. Frankrig skal som Løn for sin Ester-

givenhed have modtaget det Tilfagn af England, at denne Magt ikke mere vil modsætte sig Sammenkaldelsen af en Congress, som, efterat den dansk-tybste Sag er ordnet, skal træde sammen i Paris for at afgjøre de Strids spørgsmål i Italien, Polen og Donaupræsidentdommerne, som i dette Tieskift sætte Verden i Bevægelse og forhindre den materielle Udviikling. Conferencen aabnes den 20de April, uagtet det tybste Forbund har forlangt, at den skulde udsættes til den 25de, for at dets Repræsentant, Herr v. Beust, kunde træffe Afgørelse med de i Sagen interesserede Parter. I London betragter man dette Forlangende som en Udflugt for at vinde Tid og det er ikke sandsynligt, at man vil tage Hensyn dertil. Et fransk Blad meddeler, at en Deputation fra de høitste Stænder vil begive sig til London for at tale Hertugdømmernes Sag ved Conferencen; at de ikke ville faae Afgang dertil, maa betragtes som utvivlsomt.

M.

„Kolf Krake“ i Demningbund.

Alt alle de Skibe, som danne vort Søværn, staar „Kolf Krake“ øverst med Hensyn til dens virksomme Deeltagelse i Dybbølstillingens Forsvar, og til den Nytte, dette Batteri har ydet, saavel ved Landtroppernes fremadskridende, som tilbagegaaende Bevægelser. Et Tienvidne til den sidste Kamp skriver derom: „Angrebet paa vor Stilling skete med tætsluttet Kæde, understøttet af stærke Infantericolonner, der stode over Skytterne og overdægede vore Infanterister med Kugler; det var saa overvældende, især da vi manglede Artilleriets Hjælp, at kun en forholdsvis kort Modstand kunde finde Sted. Paa Grund deraf drog vor venstre Fløj saa hurtigt tilbage, at „Kolf Krake“ ikke kunde anvende sit Skjold til Stillings Forsvar, da det ikke lykkedes Reservens at befætte den tilbagetrækte Linie, som var anlagt for at bække Tilbagetog. Derfor maatte Batteriets Virksomhed indskrænkes til at standse den fremtrængende Fjende, hvilket lykkedes nogen Tid. „Kolf Krake“ gavne os væsentligt ved at drage Tiden fra Broager til sig og derved forhindre yderligere Tab og maaske Udelæggelsen af Broerne til Als. Tiden mod Batteriet var i den Grad hestigt, at Vandet stod ligesom Søiler omkring det. Det led dog ingen spænderlig Slæde derved.“

Storgaden i Sønderborg.

Dette Billede tilhører desværre en founen Tid. For saa Uger siden herfæde travl Virksomhed i Sønderborgs Storgade; ad den — Hovedveien til Havnen — drog Danmarks tappre Søner freidigt ud for at værne om den sidste Strimmel af Sønderjyllands Fjæld, medens Højenes Beboere røgte deres fredelige Dont, og Byens Fædre storede dens Anliggender paa Raadhuset ved Torvet, hvor Gaden synes at ende. Hvor forandret er nu alt Dette! Størstedelen af Kvartetet er en Gruusshob, Beboerne have maattet søge Ly andetsteds, og Dybbølsbanke er i Fjendens Vold.

Med dyb Harm og Rædsel ilede de uslykkelige Beboere bort fra denne fredelige Gade, da deres paatrængende og selvudne Venner med Jib og Jern joge dem ud af deres Boliger og dræbte, saarede og forfulgte dem med dødbringende Jibud, saalænge de vare indenfor Stadgræbde. Vor herre bevare dem for, oftere at krybes af slige Venner!

Engang vil Freden vel atter brede sin Velsignelse over vort Land, og da, det haake vi sikkert, vil Sønderborg Kjøbstad reise sig herligt af sin Aske og finde Lægedom for de dybe Saar, Krigen har slaaet.

Capellet i Dyrhaven.

Naar Sloven atter udfolder sin Pragt, og Foraaret løfter de Mange til igjen at indtage deres vante Sommerophold langs Strandens herlige Kyst, vil Diet iaar møde en ny Bygning. Det er det Capel, der er bestemt til paa Sø- og Helligdage at samle Gæmens Beboere til den Gudstjeneste, som hidtil har maattet afholdes under aaben Himmel eller i et indskrænket Skoleloale.

Capellets Beliggenhed er inde i selve Dyrhaven, bag Klampenborg Badeanstalts Terrain, omtrent midtvejs mellem dette og Trepilsaaen, paa en aaben Plads i Sloven, i en Afstand af omtrent tohundrede Alen fra Hegnet ud til Taarbæk. Indgangen til Capellet er gennem Waabenhuset paa den nordlige Side; det er bestemt til at have trehundrede Siddepladser. Dets Maal udgjør indvendig i Skibet 34 Alen, tiligemed Choret 43 Alen i Længden, 14 Alen i Bredden, med en Høide af 10 Alen, indtil der, hvor Taget begynder; men da hele Tagconstructionen er synlig, naaer Skibets fulde Høide op til 18 Alen under Tagryggen. Tagconstructionen er forjiret med gennembrudt Træværk. Mod Vest afluttes Skibet af den fremspringende Chorudbygning, ved hvis nordlige Side Præstens Værelse ligger.

Vor Tegning viser den vestlige Gavlfaçade og Skibets sydlige Side med Klokketaarnet, der er 25 Alen høit med Ge-

simfen og 34 Alen med Klokiet. Bygningen er opført af røde Steen, paa en Soffel af Kampsteen. Alle Forzvinger, saasom Dørfarmene, Binduesindfatninger og Poste ere murede af farvede Steen; Taget er dækket med Skifer.

Tegningerne ere samtlige udførte af Architect Bessel efter en opgiven Grundplan, der var forelagt af Bygningscomiteen og blev approberet af Ministeriet, ligesom Arbeidets Udførelse ogsaa er ledet af ham, medens Kirkens Opsørelse har været overdraget Sommermester Jørgensen. I October Maaned f. A. paabegyndtes Arbeidet, men maatte ofte standses paa Grund af Veirforholdene; dog kan Capellet i Løbet af nogle Uger ventes færdigt, og vil da blive høitideligt indviet, til Opbyggelse saavel for de Veisfærende som for dem, der have taget mere eller mindre fast Ophold i Omegnen af Dyrhavens Territorium.

Profesoren.

(Af Deatus Dødt.)

(Slumring.)

Ved sin Indtrædelse modtog Helma af en Lafai en Billet fra sin Fader, hvori denne bad hende strax at komme op til sig, da han havde en Sag af Bigtighed at tale med hende om.

„Her er jeg, Fader,“ sagde hun, da hun fort efter traadte ind til denne, der indhyllet i sin Slaabrof sad ved det aabne Bindue. „Du seer, jeg har ikke ladet vente paa mig, men nu er jeg ogsaa træt.“

„Saa hvil Dig ud, min Pige,“ svarede han og klappede hende paa kinden, „jeg haaber, at det, jeg vil fortælle Dig, vil glæde Dig ligesaameget, som det har glædet mig.“

„Saa lad høre, Fader. Denne Dag er som skabt til at være glad paa, og jeg kan see paa dit Ansigt, at det er noget rigtig godt, Du har at sige mig.“

„Sikkerlig, min Pige,“ svarede han, „thi det er hverken mere eller mindre end, at Greve Eiseben igaar hos mig har anholdt om din Haand, at Hendes Majestæt i de naabigste Udtryk, paa min underdanige Forespørgsel, har givet sit Samtykke, og at jeg, som jeg haaber, saaledes snart kan rose mig af at være en af de fornemste, som jeg i lang Tid har været den smukkeste Dames Fader ved Hoffet.“

Det forgløse, glade Udtryk i Helmas Ansigt forsvandt pludseligt og gav Plads for et smerteligt, og idet hun vendte sit Ansigt mod sin Fader for at svare, saae denne med Forsbause og stiftet Haab den Forandring, hans Ord havde fremkaldt.

„Derfor jeg kunde troe, Fader,“ svarede hun efter nogen Tids Betænkning, „at Greven nærede en sand Tilbøjelighed for mig, saa vilde det smerte mig dybt, at jeg ved et Aflag blev nødsaget til at bedrøve hans Hjerte; men jeg troer det ikke, og jeg er overbevist om, at han snart vil trøste sig, efter igjennem Dig at have erfaret, at jeg ikke kan blive hans.“

„Jeg haabede, Helma, at jeg troer det endnu,“ sagde hendes Fader alvorligt, „naar Du tænker over Grevens uhyre Rigdom, og den høie Anseelse, han staar i hos Dronningen, samt den Stillig, Du ved ham vil komme til at indtage, at Du da ikke vil styde en Lykke fra Dig, som de fleste unge Piger vilde misunde Dig, blot fordi dit Hjerte i dette Tieskift ikke rummer en Følelse, der kan komme ligesaa let, som den kan gaae.“

Saaet i sit Hjertes Inderside og knapt formaende at holde sine Taarer tilbage, svarede hun efter et Tieskifts Kamp:

„Selv, Fader, om Greven var i Besiddelse af de Egenstaber, som Du troer, selv om han formaade at høre mig til Gæns og Rigdommens Linde, ja selv om han virkelig var det bedste og retfærdigste Menneske, saa formaade jeg dog ikke at blive hans; thi jeg elsker ham ikke.“

Den milde, men bestemte Tone, hvori Helma sagde dette, Udtrykket i hendes Ansigt, overbeviste hendes Fader om, at han for at naae sit Maal maatte gaae en anden Vej og bruge andre Midler. Med kjendelige Tegn paa en pinlig Angest beskrev han da, under hvilke trange Kaar han hidtil havde levet, hvormange Uheld han havde havt, og hvor haardt han havde kæmpet, for at skjule sin Nød for Verden, og aabenbarende endelig, at han tilsidst, stræmmet og forfulgt af sine Creditorer, havde forgevet sig paa Dronningens Kasse. Tilfælle fortalte han, at Greve Eiseben, der vel havde havt en Aelse om hans sørgelige Forsætning, i sin Glæde over det Tilfagn, han havde faaet af ham, paa en hjertelig og fin Maade havde tilbudt ham en Capital, der var mere end tilstrækkelig til at dække hans Gæb i den ham betroede Kasse.

„Nu er dette Haab slukt,“ vedblev han med bærende Stemme, „det Tieskifts Fred og Glæde, jeg efter mange Aars Sorger har nydt, er nu forbi, og Skjæbnens mørke Dæmon strækker atter sin Haand ud for at gribe mig. Jeg har forsøgt alle Midler, jeg har gjort Alt, for at fæste den nødvendige Sum tilveie, men forjæves, og nu, da dette Haab glipper, nu er der ingen anden Udvei for mig, end at gaae til Dronningen, aabenbare hende min Vred og bede om hendes Tilgivelse.“